

Dr. Beer Miklós

*Esztergom-Budapesti segédpüspök,
az esztergomi Érseki Hittudományi Főiskola
és Papnevelő Intézet rektora*

1943-ban születtem Budapesten. Édesapám a Ganz Gyárban volt mérnök. Édesanyám reám vigyázott és nevelt otthon. Szüleimnek egyetlen gyermeke voltam. Apám nagyon büszke volt rám, elsőszülött fiára. Mivel a Ganz hadiüzem volt, így az édesapámat nem vitték ki a frontra. Az ostrom idején viszont elvitték az oroszok munkaszolgálatra. A mellettük telepített páncéltörő üteget telitalálat érte és a körülötte dolgozók, így az édesapám is, mind meghaltak az ostrom utolsó napján. Az ostrom alatt lakásunk egy bombatalálattól teljesen tönkre ment, így egy jó darabig az ide-oda hányódás jutott osztályrészemül. Nagy nehezen, de az életünk rendes kerékvágásba jutott, mígnem 1951-ben, mint osztályidegent az édesanyámmal együtt kitelepítettek a Nyírségbe. A kitelepítést 1954-ben amnesztiával megszüntették, és akkor költöztünk édesanyámmal Zebevénybe. Itt jártam általános iskolába és 1961-ben érettségiztem Vácott, állami gimnáziumban.

Fotó: Kovács Gy. László

– *Püspök Atya! Kérem, mondja el a Börtönügyi Szemle olvasóinak, mi készítette arra, hogy a papi hivatást válassza?*

– Ezt családi indíttatásnak köszönhetem, különösen az anyai nagymámnak hatására. Ezen kívül Liska Zoltán és Vajda József váci segédpüspök voltak azok, aki személyiségükkel nagy hatással voltak rám. Ezek összessége, illetve egy megmagyarázhatatlan, belső késztetés indított el a papi pályán.

– 1961 ősztől Pestre kerültem az akkori Hittudományi Akadémiára. Hogy rögtön bekerültem, abban annak is nagy szerepe volt, hogy kitűnő tanuló voltam a gimnáziumban.

– Nagyon jó közegbe kerültem, mivel az ország minden részéről, hasonló felfogású és kvalitású, a papi pályát választó fiatallal ismerkedtem meg. Hosszú és kemény tanulás után, 1966-ban szenteltek pappá.

– Első, önálló papi munkám Márianosztrára vezetett. Itt voltam plébános 1970-től 1976-ig. 2000. májusában történt segédpüspökké avatásomig, különböző helyeken, papi szolgálatokat láttam el.

– *Bűn és bűnhődés... Mi erről a véleménye?*

– Dosztojevskij könyve, minden nemzedék számára felveti ezt a kérdést. A társadalomnak - kénytelen – de együtt kell élnie a bűnözéssel. Jézus szavaival: a búza együtt nő a konkolylyal. A bűnözés sajnos tény. A társadalom számára súlyos teherterhelés. Jézus nagy ajándéka a bocsánat. „*Menj, és többet ne vétkezzél!*” mondta a parázna asszonynak. Jézus meghirdette a bűn-

bocsánatot. A bűnt elkövetőnek a megtisztuláshoz vállalnia a bűnhődést. A kettő szerves kiegészítője egymásnak. Isten nem akarja a bűnös pusztulását, hanem, hogy megtérjen és éljen. Én így tekintek a jelenlegi társadalomban a büntetés–végrehajtási intézetekre, melyeknek célja, szerepe a bűnös megtisztulása és megjavítása.

– *A börtönlelkészség 45 éves elfojtása után az egyháznak ez a tevékenysége újra indult. Milyenek az eddigi tapasztalatai?*

– Márianosztrán találkoztam először azzal a gondolattal, hogy a papoknak és a lelkészeknek a börtön rácsán belül is van küldetésük. Az idősebb – akkor úgy mondták – fegyőrök még emlékeznek arra, hogy az ő idejükben ott volt főállásban a börtönlelkész. Sajnos, 1950-től erősen korlátozták a börtönlelkészség működését. Az újbóli beindulást nagy örömmel vettem. Ekkor Pilismaróton voltam plébános. Engem is hívtak börtönlelkészi szolgálatra az esztergomi börtönbe.

– Az is mondhatom, hogy a börtönlelkészi szolgálatba az elsők között kapcsolódtam be. 10 évig rendszeresen jártam be a börtönbe, egyéni beszélgetésre, misére, gyóntatásra. Tehát bőséges tapasztalatom van a börtönvilágról.

– A fogvatartottak igényelték és igénylik, mintegy lelki kapaszkodónak tartják a pap, a lelkész jelenlétét.

– Volt, hogy egykori híveimmel, ismerőseim rokonaival találkoztam a börtönben. Felelősnek érzem magam továbbra is, hogyan tudnak a szabadultak visszatérni családjukhoz, a társadalomba és azért, hogy nehegy ismét visszakérüljenek a börtönbe.

– *Milyen módon gondoskodnak a fogvatartottak családtagjairól?*

– Erről konkrét dolgokat inkább a börtönlelkész társaim tudnának mondani, mivel a mostani beosztásom már elvont ettől a munkától. A KARITÁSZ és a lelkeszi szolgálat csomagokat küld, felkeresi a fogvatartottak családtagjait, és segítségükre vannak lelki gondjaik megoldásában. Összetartjuk a családokat, ébren tartjuk a bent és a kívül lévők között a lelki kapcsolatot. Tartunk még esküvőket, keresztelőket is a börtönökben.

– *Mi módon segítik a büntetésüket, letöltöttüket a visszailleszkedésben? Pl. munkahelykeresés, rendszeres látogatás, lelki támogatás?*

– Ez kezdeti stádiumban van. Látjuk a fontosságát, de még nincs kialakult rendszere. Azon vagyunk, hogy ez a rendszer kialakuljon. Jelenleg inkább egyéni kezdeményezések révén a helyi plébánosok segítenek.

– *Püspök Atya! Mi a véleménye a mai társadalom erkölcsi állapotáról?*

– Nem hiszem, hogy a mai társadalom jobb vagy rosszabb lenne az előzőekhez képest. Inkább a mostani nehézségekről szólnék.

– Így pl. elsődlegesen a bűnözésről, mely a családok felbomlása miatt a legnagyobb probléma. A széthullott családok gyermekei sokkal nehezebb körülmények között élnek, mint a teljes családok.

– Az állami gondozottak vagy a kulcsos gyerekek nem kapnak stabil, erkölcsi mintát, ezért ezek a gyerekek sokkal könnyebben lesznek áldozatai a bűnözésnek. A másik nyomorúságot a fogyasztói társadalomban látom. A

reklámok által a gyerekek és a gyenge erkölcsi alapokon álló felnőttek ki vannak szolgáltatva az üzleti életnek. A reklámok, a filmek ráerőltetik az emberekre a különböző dolgokat, pl. ételek, erőszak, hatalom, pénz stb., mintha erre valóban szükségük volna.

– A tv, a filmgyártás ki vannak szolgáltatva a pénznek, a profitnak. A nézettségi ráták a fontosabbak és nem pedig az, hogy lelkileg építő, szépitő alkotások kerüljenek az emberek elé.

– A harmadik legnagyobb probléma a kábítószer fogyasztás. A szer megszerzéséért képes lopni, csalni és akár ölni is, aki ilyenül él. Ez ellen küzdeni szisztematikus munkának tűnik, mert mindent a pénz és a piac diktál. No és az alkoholizmus. Ez nálunk népbetegség. Ez közvetlen útja a bűnözésnek. Széthulló családok, lelkileg sérült gyermekek, egyéni tragédiák szegélyezik ezt az utat.

– *Az egyház milyen alternatívát tud felmutatni a mai pénzimádó világban az ifjúságnak?*

– Jézusra hivatkoznék. Nincs új a nap alatt. Minden nemzedéknek 2000 év alatt meg kellett küzdeni az életben maradásért. Azt mondta Jézus, hogy „Ti vagytok a kovász, a búzamaz”. Annak ellenére, hogy kevesen vagyunk, minden eszközt felhasználunk, hogy az új nemzedék biztos lépésekkel induljon a tiszta, erkölcsös életnek. A hitoktatásban, rendszeres templomba járásban, vagy éppen a cserkészletben látom a vallás-erkölcsi alapon újjáéledő kezdeményeződéseket.

– *Püspök Atya! Az egyház több mint 2000 éves műveltségét, tudását milyen módon jeleníti meg az iskolai tananyagokban?*

– A 2000 éves hagyomány kötelez, hogy az örök emberi értékeket tovább adjuk. Ez szépen tükröződik a vallásos filmek, könyvek, CD-k kiadásában. Felhasználjuk a rádiót, a tv-t, az Internetet, hogy ezeket az értékeket képviseljük.

– *Milyennek tartja az egyház helyzetét a mai társadalomban?*

– Meggyőződésem az, hogy most is éppen olyan fontos szerepe van az egyházaknak, mint korábban. De minket az érdekel, hogy itt és most, hogyan képviseljük a hagyományos értékeket az embereknek. Minden lehetőségünk adott, de nincsenek embereink a rengeteg teendő ellátásában.

– *Milyennek látja az egyház helyzetét a XXI. században?*

– A jövőbe tekintve: nagy reményiségünk az, hogy olyan emberek, mint II. János Pál pápa vezetik az Egyházunkat. Úgy fogalmaznék, mint a pápa Öszentsége: a mai világnak nem tanítókra, hanem hiteles keresztény emberekre van szüksége. Az Úristen segítségével meg tudjuk állítani a háborúkat, a nyomornak pedig útját álljuk.

– Személyes véleményem: meg fog tisztulni az EMBERISÉG.

– *Püspök Atya! Köszönöm az interjút.*

Szabó István